

אורות השבת

גלוון מס'
873

בטzion הרבות והמוחזה הדתית בא-ר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות ש"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע
פנחס

יעור
הרוב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

איש על העדה

ונדר משה אל יהוה לאמר יפקד יהוה אלהי קורות לכל בשר איש על העדה אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם... ולא תהה עדת יהוה בצאנן אשר אין להם רעה (במדבר כ, טו-טו)

דבר משה אל ה': להודיע שבחן של צדיקים שכשנפטרין מן העולם מניהן צרכו ועסקו בצדכי צבאות (רש"ט)

אכן לפניו דוגמא מאלפת של מנהיג אשר טובת הציבור עמדה תמיד לצד עניינו ומתווך דאגה שמא חיללה אחר בחיוו ישארו צaan אשר אין להם רעה, הניח את צרכיו ויבקש מהקב"ה למנהוט מיד עד בחיוו איש על העדה. ולא נחה דעתו עד שביקש מהקב"ה תשובה מיידית לבקשו, מבואר ברש"י (שם ד"ה לאמר): אמר לו השיבני אם אתה ממנה להם פרנס אם לאו. אלא שכLOORה דברי רשי' בסמן, נראים כסותרים. שכן פתח בשבחו של משה אשר הניח צרכיו ועסק הצדכי ציבור, אך בחודא מתחאה כתוב (שם ד"ה פ"ק ה): 'כין ששמע משה שאמר לו המקום תן נחלה צלפחד לבנותוי, אמר הגעה שעיה שאתבע צרכי שירשו בני גודולתי'. ואננס יעוזין בשפתינו חכמים (שם א' צ) אשר לפני הנראה הרנית בזה, ופירש' שלא התפלל על עצמו שיכנס לארץ ישראל', ע"ש. מכל מקום הסתרה לכואורה בעינה עומדת, שהרי בישך למנות את בניו. ובלאו הכל ייש לתחומו, היאר בישך משה להורייש מדולה לבניו, אחר שכבר דחה הקב"ה בקשו זו, מבואר בגמ' (בבזים קב, א), שביקש משה מלכות לו ולזרען, והшибו הקב"ה אל תקרב הולם, ע"ש. ובויתר פלא, שמשה ידע שבינוי לא עסקו בתורה, מבואר באבות דרכני נתן (פרק ז). ומטעם זה נחתה בקשו ע"י הקב"ה, מבואר בדור רבה (במדבר פרק כא): אמר לו הקב"ה בניך ישבו ולא עסקו בתורה, וא"כ היאר עליה בדעתו לבקש להמלך את בניו על דור דעה אשר בחודאי היו בתוכם גודלים וחכמים מهما.

ברם לכשנ.tabוננו נרא, שלא בישך כאן משה למנהוט 'מלך' או נשיא על ישראל, אלא בישך להעמידם להם 'איש על העדה', דהיינו 'פרנס' כלשון רשי' (שם). תדע שגם התכוונות והיעדים אשר חיצב משה בפיו אותו 'פרנס', אין בהם כלום מן הרשות, אלא רק עסונות 'צדכי ציבור' (לשון רשי'). ואכן משה אשר הכר שיש בבניו מל' התכוונות הללו, בישך למנהוטם לא בשלבי טובותם או טובות עצמו, אלא טובת הציבור בלבד עמדת נגד עניינו, וגדולה היהתה בעיניו זכות זו, עד שתלה בה את עיקר גודלותן. וזאת 'הגדולה' האמורה בדברי רשי', אשר בישך משה להורייש לבניו. וזה מוכח גם מתווך הדברים אשר בהם בישך משה להזק את יהושע לאחר שנתמנה, מבואר להלן ברש"י עה' פ' ויקח את יהושע (כ, כב): 'לקחו בדברים והודיעו מותן שכ פרנס ישראל לעולם הבא'. ומעתה אין מכאן סחרירה כלל למה שפתח רשי' להודיע שבחן של צדיקים שכשנפטרין מן העולם מניהן צרכו ועסקים הצדכי ציבור. כמו כן אין בקשה הצדכי צבאות וגם סרה תלותינו, היאר בישך משה למנהוט את בניו על פני גודלים מהם בתורה. מפנין שסביר שאין בכחרא שהיה פרנס הציבור גדול בתורה, והבן.

ואמנם הקב"ה קיבל את עיקר בכחרא של משה להעמיד 'איש על העדה', וגם הסכים עמו שפרנס העוסק הצדכי ציבור אינו צריך להיות הגדול שבכוכבים בתורה, ודי שהוא איש אשר רווח בו, ופירש רשי'. כאשר שאלת שיוכל להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד. אך בדבר אחד לא הסכים עמו, והוא שעיל כל פנים צריך שיהא הפרנס מושתת על יסודות של לימוד תורה, וכן דחה את מינוי בניו מפני 'שלא ישבו ועסקו בתורה', ובהיר ביהושע 'שלא מש מותך האוהל'!

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הבשורות"

דבר העורך

הצלחה במשימות החיים

כתב בזוהר "פינחס הוא אלהי", צריך להבין והרי היה צריך לומר בהiphuk "אליהו הוא פינחס" שנשמה אליהו הנביא שבא לאחר כמה דורות היא נשמת פינחס. מבאר הרבי שבאמת נשמת אליו הנביא קדמה לפינחס, שלפני לידת פינחס נברא מלאך הברית אליו הנביא, והוא ממותין בשמיים לבוא ולסייע לפינחס לכשיצטרך בזמן הריגתו זמור, ולכן דקדק לומר "פינחס הוא אלהי" שפינחס היה שקידמה לו. למדנו שאין לאדם לחשב חשבונות אם יש לו סיכוי לנצח, כשם שפינחס היה לו אומץ לב להיכנס בקשרי המלחמה מבלי להתחשב כלל בנסיבות, זהה שנעשה לו נס ואצל כל אדם ממותין לו מותה הצלחת המשימה, כך והעניקו לו מן השמים כוחות להצלחת המשימה, כך וסייעו להצלחה במשימות החיים בעולם.

הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק 'שבטי ישראל' שכונת יא' בא-ר-שבע

לוח זמנים שבועי

שבט קחש	יום'	יום'	יום'	יום'	יום'	יום'	לוח הזמנים	
							כ' תמן	כ' תמן
(18.7.20)	(17.7.20)	(16.7.20)	(15.7.20)	(14.7.20)	(13.7.20)	(12.7.20)	עלות השער	מודיק לבאר-שבע
4:22	4:21	4:20	4:20	4:19	4:18	4:18	יום טויה וופילין	דוויתה - נין החמה
4:30	4:29	4:28	4:28	4:27	4:26	4:26	ס"ז ק"ש לדעת מנא	ס"ז ק"ש להתבニア והט"א
5:55	5:54	5:53	5:53	5:52	5:51	5:51	ס"ז בדרכות ק"ש	חצות יום ולילה
8:34	8:34	8:33	8:33	8:33	8:32	8:32	מנחה גודלה	מנחה גודלה
9:16	9:16	9:16	9:15	9:15	9:15	9:14	פ"ג המנחה	פ"ג המנחה
10:26	10:26	10:26	10:25	10:25	10:25	10:25	שכיעיה	צאת הכהנים
12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47		
13:23	13:23	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22		
18:36	18:36	18:37	18:37	18:37	18:38	18:38		
19:47	19:48	19:48	19:49	19:49	19:49	19:49		
20:04	20:04	20:05	20:05	20:06	20:06	20:06		

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	פנחס
הפטרה:	דברי ירמיהו
כינסתה השבתה:	19:30
יציאת השבתה:	20:21
רכנו תם:	21:16

אורות הכהנות

ובאמות הרואה יראה, שיהושע לא היה גדול הדור בתורה. דינהה עה' פ' (במדבר א,ג) '콜ם אנשין ראשין בני ישראל המה', מבואר בבעל הטורים (שם) שתבתת 'המה' עללה כמספר חמישים, למדך שהמרגלים היו שרי חמישים. וברמב' ז' (שם) כתוב, שמנאן הכתוב לפני סדר גודחותם, עי' ש. וכיוון שהכתבו מנה את יהושע במקום השישי בסדר המרגלים, נמצוא שהיו מעלויו ששת אלפים שרי מאות וуд ששה מאות שרי אלףים, הרי לפניו ששת אלפיים ושש מאות וחמש מאות שהי נדולים בתורה יותר מיהושע בן נזוי! ועם כל זהבחר בו הקב"ה על פני כולם, משוש שונמעאו בו שתי התקומות הדרושים לפנים הצבורו: איש אשר רוח בו', ולא מש מתוך האועל', והינו שתכונות העשכנות שבו - מיסודה מתוך אורחה של תורה, והבן,

וְסִמְנָא טבा אמיןא להאי מילתא, מברכתו של יעקב אבינו ע"ה:
ישימך אלוהים כאפרים וממנשה (בראשית מה, ב), ובברכה זו היו נהוגים
לברך את התינוק ביום המיללה, מכובואר בתרגום רבי יונתן בן עוזיאל
(שם). והוא הברכה אשר אנו נהוגים לברך את הבנים בכל שבת. ונהג
ידיוע שאפרים וממנשה היו בתפקידיהם ובודרכם, אף שכובון שנייהם
היינו הולכים בדרך ישראל טבा ובקיים המצוות כפי שוחנוכו בבית אביהם
וישופך הצדיק, מכל מקום אפרים ריה כלו קדוש ושוקט בתורה אצל יעקב,
ואילו מנשה היה פרנס העוסק בערכי ציבורו ואם כן מתעוררת התמייהה,
היכיזד יכול לבוא אבא בליל שבת ולברך את בניו שייוו גם כאפרים
וגם כמנשה. והרי זה לכארורה תרתי דستורי, אם כאפרים או לא כמנשה
ואם כמנשה או לא כאפרים. ושמעתוי בהז ביאור נפלא, והוא שחיללה
לחשוב שאפרים וממנשה הם תרתי דستורי, אלא שאנו מברכים את הבנים
שיצקו להיות כאפרים בתוך עולמה של תורה, אך אם בدوا הימים יצא הבן
כמנשה העוסק בערכי ציבורו, אנו מוצווים להשרש בנפש הבן שאינו יכול
להצלה במשמעותו אלא אם כן יהיו יסודות החינוך שלו מושתתים על

הגאון רבי יהודה חי אלקלעי ז"ל בספרו 'מנחת יהודה', מביא מעשה אוזות מסירות נפשו של רבו הגאון החסיד רבי אליעזר פאפו ז"ע (בעל הפלא עזע) עברו הצלת נפש מישראל, וזה לשונו: 'ושמעתי מפה קדוש עטרת וראשי מ"ר כהה' ר' אליעזר פאפו זצוק"ל ה'כ', שהוויתו מורה צדק בעיר סילטשטה יע"א נטאפס ישראלי אחד למיניות, ורצו לטלות אותו על עז או שיתנו פדיון נפשו אשר ישות עליון. ולא רצvo בני הקהילה להתחרה העזום ההוא, ומורי ז"ל אסקף את כל הקהלה בבית הכנסת ואמר להם: אמת שאין בדי בעית להכricht אתכם שתבאו איל את גזמי הזהב אשר באוני נשיםם בנינים ובנותיהם, אבל אני מכricht אתכם שתמכרו את כל ספרי התורה ואת כל הקודש ותחנו לי את הכסף הנמצא בית ה', כי התורה לא נתנה אלא לישראל, ואם אין ישראל אין תורה! וכן אין דבר העומד בפני עצמו נפש. עד שברוב דבריו הקדושים ומיליצתו הטהורות, משך את לב העם ותרצו לחת כופר נפש אחיהם', עכ"ל. אכן והי דמות איש אשר על העדה אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו...
אנדרו אנטון ברכט ב-

נַעֲמָנִים וְאֶלְעָגָם

הרבי יהודה דרשי
הרבי הראשי וראב"ד באר-שבע

רב הראשי וראב"ד בארכובע

אורות הפרש

לעשות רצונן בלבב שלם

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" גמatriה "ברצון אלקים יתן לך". מאבר ה'בן לאשרי על פ' מה שכתב רב"ד דאיתא במסכת סנהדרין התחלו שבטים מובין אותו וראיתם בן פוטי זה שפיטים אבוי אמו עגילים לעבודת כוכבים והרג ונשיא שבט מישראל בא הכתוב וייחסו לאחנן שנאמר 'פונס' בן אלעזר בן אהרן הכהן', והכוונה שביזו אותו שאסור לו לישא את כפיו ולברך את ישראל כי כהן שהרג את הנפש לא ישא כפיו כדאיתא במסכת ברוכות כתיב ובפרשנים כפיהם אמר' יוחנן כל כהן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו שנאמר 'ובפירושיכם כפיהם עליים עני מכם' דינים דין' מילא' ובא הכתוב וייחסו לפינחס לפי שעשה זה לשם שמים לרוץון השם יתרבע, ואדרבא בכלל מעשה זה מצא חן בעיני ה' וזה שנותנהן הוא וזרענו אחרינו כהות עולם.

רשות מלאכ המורות

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" גימטריה "בכח הביא אף קנה רשות זכה לאוכל בככ'ירה", מבאר הברכה משולשת' שלל ידי שנותמלא פינחס אף וחימה ל�נא קנותה ה בעבור עבירה זמי וצדבי, זכה להצליל ולעצור המגיפה מעל בני ישראל, כי קנה רשות לסגור بعد כוח מלאך המות, ועל כן נתנו זכה לאוכל מכירות רבו.

מיתוק מדיניות

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" גיטריה "לעוז בן קני יתן אלקים
הויה" א"ד, מבאר 'הצדיק מרעננה' צ"ע"א על פי מה שכתב רשי" דאיתא
במסכת סנהדרין התחלו שבטים מבדין אותו וראיתם כן פוטי זה שפיטם
אבי אמו עוגלים לעובות כוכבים והרגו ונשיא שבט מישראל בא הכתוב וחיסכו
לאהרן שנאמר 'פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, שטענו והוציאו עליו לעז
שאין בו מידת הרחמננות והרגו ונשיא שבט מישראל כי היה בו אכזריות של
רציחה. ובאמת בא הכתוב וחיסכו לאהרן שלහיפר פינחס כהן איש חסד
והיה בו מידה רחמנות על בני ישראל שלא פולו במניפה, ואז וכہ שיתן לו
הקב"ה כוח לעשות מיתוק הדינים שלילוב הייעוד של שם הויה ולהמתיק
דיין אלקים מעליינו ומעל כל ישראל אם.

וזכינו לגדל בנים עובדי ה'

"אלעוזר השיב את חמת' מעל בני ישראלי" עם התיבות גימטריה "ח'ם לב האב כשבנו אינו נוגה כשרה ובשמעו שוחרר למוטב הנה". מבאר רבינו יצחק הכהן הוברמן צ"ל שאדם עתיר בתפילה להצלחת ילדי, תפילה תמה עם ראש חם ולב עמוק, לזכות בילדים צדיקים וחסידים עובדי ה' באמת והתמים עוסקים בתורה וממצוות ובמעשי טובים, ואז ראה את בניו חולכים בדרך התורה והמצוות, הרצוח שבני ייחזו למוטב שיקע בתפילה וודקהה לה' יברך, כתוב ספר יפש הח'ם רב' ח'ם מולוזין דיע"א "כמו שעניןינו חיבור וקיים ונשנת האדם בגנוו הוא ע"י אכילה ושתיה ובילת פירך הנשמה ומוסטלק מן הגוף כן חיבור עצמותיו יונבר אל העולמות, גוזר רצונו יתברך שהחיבור יהיה תלוי בעסק התורה ומעשי מציאות ועובדת התפילה של שם סגולה", תפילתו פועליתם את פעולותם בעולם הגשמי על ידי דברורים של תפילה ודיבורים של תורה ושׁ חובה להנעת את התפילה ולבנות אותה ברור בשפט'ם". וכן האדם זוכה לחבר את עצמו ובינו ובינו ביתו לטוב האמתי עצמותו יברך, וגולם לירידת שפע רב של טובה וברכה לכל העולמות כלום, כשם שהחמון הגשמי מחבר ומיהם את ושם האדם גנוו.

בזבר ישועה ורוחמים

פינחס בן אלעזר כתוב במדורש אמר הקב"ה "בדין שטול שכחו, צוין להבון והלא איתא במסכת קידושין שכר מצוה בהאי עלמא לאילא, מבאר הבן לאשר' הנה שניינו במסכת אבות (פ"ב, יד) ונאמן הוא בעל מלacaktır שישלם לך שכר פועלותך, וצריך להבהיר מהו המשנה דבר והיופכו, במקרה לומר לשון "שכר" על מלאכה ולשון "בעל" על פועלותך, אמר "בעל מלacaktır" ו"שכר פועלותך", והוא לו לומר שישלים לך "שכר מלacaktır" ו"בעל פועלותך", ונראה לנו פ"י מהו שכתב הרה"ק רב אלימלך מליזונסק צ"ע באספר הנזעם אלימלך שהצדיקים הגודלים הגמורים על ידי מעשיהם הטובים הם פועלים בעולם שתי פועלות, אחד עצם פועלות המצווה והמעשה הטוב, ודבר שני מעוררים וחמיים ובין ממש מרום להמשך מלמעלה דבר ישועה ורחמים שפע רב של טובות וברכה והשפעות טובות לכל העולם, נמצא שעיל ים ונעים ב' טובות בעולם, וכן שכתב בליקוטי מורה"ן הגם שהמחלוקת ההשפעה נעשית בידי טמים, מכל מקום הקב"ה לחושבם לזכותם של הצדיק ונוטל לך שכר بعد פועלותך, וזה שאמרה המשנה "שכר פועלותך". זהה הביאור בדברי המהרש"א במסכת קידושין הגם ששכר מצוה בהאי עלמא לאילא, אבל השכר של "הירדו המצויא" אכן ותקב"ה כן נוקן על זה שכר כאן ואנו בעולם הזה, וזה מה שכתבו רשי"ו ותוספות במסכת בבא קמא ועל פ"י זה יובן דברי המהרש" אמר הקב"ה בדין שפינויו יטול שכחו", אף על פי שאות שכר המצווה עצמה לא משלמים בעולם הזה, אבל את הפעולה השנויות שנעשהה ממש ממליא על ידי המצווה של פונייחס שהחציל את עם ישראל והודיע שפע של ישועה ורחמים "ולא כלתי במי ישראל בקנאותי", בדין הוא שיקבל את "שכר פועלותך" שמנועש לו תיבת ראו ונולדת בה

דבר רבני השכונות

הרה"ג יורם כהן שליט"א
רב שכונת רמות, באדר שבע
ומנהל המכון לבתי הכנסת, הוויי דת ועירובין

"נֶצֶר תָּאֹנֶה, יְאַכֵּל פְּרִיהַ"

אורות ההלכה

תשובה הלכתית משולחנו של מורנו המרא דאתרא הගאוו הנדול רבי יהודה דרעני שליט"א

הלוּכוֹת ימי בֵין המצדדים

ש - מה הם ימי בין המצרים?

ת – ימים שבין שבעה עשר בתמוז – לתשעה באב נקראים ימי בין המצרים, על פי דברי הכתוב (ירמיה א, ג): "כל רודפה השגוה בין המצרים". והואיל ופ魯ענות חרוכן בית המקדש ראשיתה ביום ז' בתמוז וסופה בתשעה באב בו נחרב הבית, נהגים בכל תפוצות ישראל הלכות ומונגנים של צער ואבילהות, ומוחלקים המה לשלוש דרגות של חומרא: ימים שבין י' בתמוז עד ר'ח' אב, ימים שבין ר'ח' אב עד שבעה שלל בו תשעה באב, וימי השבעה שלל בו תשעה באב.

ש - אלו דברים נאסרו משכעה עשר בתפוצות

א – במקרה מותב בנסיבות אלו עלרדו סעודת מצווה בליווי כליזר זמרן.

ת - לא אסרו בימים אלו שימוש כל זמור אלא בסעודות של רשות, כגון ברית יצחק או חנוכת הבית, או זבד הבית, או מסיבת שידוכים (איירוסין בלשון זומנו) וכל שכן ערבי שירה שאין בהם סעודה כלל. אבל בסעודות מצוה לא גורו, לפיכך מותר לערך סעודת נישואין או שבע ברכות ברוב עם אפילו בלויין כי זמור כולל ריקודים ומוחלות (בשמירת גדרי הצניעות). וכן הוא הדין לגבי ברית מילה, או פדיון הבן, או בר מצווה המתקיימות במועודה דהינו כשההגע והר מצה לגיל שלוש עשרה שנה, או סיום מסכת, או הכנסת ספר תורה. ולפי הנראה, יש מקום להקל בזזה אפיפיו בסעודות מלוחה במווצאי שבת. כן הוא מנהג עדות ספרד, אך לפי מונוגבי אשכנז אין לחייב שמייעת כל זמור אפיפיו בסעודת מצוה.

ש – מי שלא יכול לקיים את הבר מוצה בזמנו, האם יש פתרון להקל ערכית שואגזה בלווויל זונר

ת - כאמור בר' מזוחה שלא בזמנה, אינה נחשבת לסעודה מצוה, ועל כן אסור לקיימה בלויין כל' זmor. ברם לפ' הנראה, יש מקום להקל בזה, אם חתן חבר מצוה או אחד מההמוזנים יסיים באותו מעמד מסכת שלימה מן התלמידו. וכן נואה לגבי שאר סעודות רשות, כגון חנוכת הבית, זבד הבית, או מסיבת שידוכים (איסרניין).

ש - האם אב' הבן יכול לברך שהחיהינו בימים אלו על המילה או פזון הבן
ת - גם בזה לא נהגו להחמיר כדי שלא יפסיד את הברכה. ועל כן מותר לאבי הבן לברך שהחיהינו בשעת המילה או פזון הבן. ולפי הנראה גם רשא הוא להניח לפניו בשעת הברכה בגד או פרי חדש וככונו לפטור, ואחר כך יוכל ללובש הבד או לאנולתו הפגנן

ש - האם מותר לברך שהחינו בשבת אשר ביום בין המצרים?

ת - אמס על פי חסוד אין לברך שהחינו בכל ימי בין המצרים אפילו בשבת, מכל מקום ובמים מהופכים כתבו להקל לברך שהחינו בשבת. יש מהם שהתירוץ רק עד ר' חי אב, ויש מהם שהתירוץ אפילו אחר ר' חי אב. ומונาง אחינו האשכנזים להקל בזוה וס אחר ר' חי אב - חן לגביו פרי חדש והן לגביו בנד חדש. אך מונาง הספרדים להקל בזוה ורק לגביו פרי חדש, אולם בנד חדש לא ילבשוו אחר ר' חי אב אפילו בשבת.

ש - האם מותר לרכוש או ללבוש בגוד חדש בימי בין המקרים?

ת - הויאל וכאמור אין מרכיבים שהחינו ביום אחד, אך אין מילא אין לבוש בגין חדש אשר בדרך כלל מרכיבים עליהם שהחינו. ועל כל פנים מותר לרכוש בגודים חדשים משבעה עשר בתומו עד ר' חי אב, ובכלל שלא ילכש אלא לאחר תעשה באב. ואם אין לו בגד אחר, יוכל ללבשו בשבת בברכת שהחינו ואח"כ ילכשו ביום החול. אך כאמור אין להתייר בזה לספרדים, אלא בשבת שעוד ר' חי אב בלבד.

ש - אשה מעוברת המתואזה לפרי חדש, או חולה אשר יכול להתחזק באכילת אותו הפרי, האם רשאי הס לאוכלו יומי בין המקרים ולברך עליהם שהחינו?

ת - מותר להם לאוכלו ביום המקרים אף בימי החול ואים צריכים להמתין עד השבת וכן בשאום אם בריך עליו שהחינו בשתת אקלילון

הפרק ליט שהציג

באותם ימים או ואפלה שמשו

בערבותיה. הקהילות היהודיות בפולין,

שלפני מאותים וחמשים שנה, שางנו

וגלו, אלם בה-בשעה גברת

והטעמזה האנטישמיות, גוררה

התנכלויות ליוחדים, גורות והגבלוות.

יום אחד נטפס יהודי בחטא 'חמור':

הכפריים הגאים. מעשה היה מהנדגד

לחוק באוטה עת, לאחר ששונאי

ישראל השחיר את פני היהודים

והדיקו להם תווית של נכללים

המרומים את "הכפריים התתמיימים".

המעשה התרחש בעבר שבת. היהודי

הן"ל – סוחר שעשה את דרכו לעיר

מוגוריו – עבר דרך אחד הכפרים,

ובתוך נקנה שחורה מיידי ב-

המקום. את השחורה העmis על

עגלתו והמשיך בדרכו.

סמוך לשעריו העיר נתקל בצד

שוטרים. שוראו השוטרים היהודי

mobiel עללה עמוסת שחורה, נטפלו

אליו והחלו לבדוק בזיכרויותיו.

שתי-עורב בדבר מקורו הסתום.

ליבו של הסוחר היהודי פג בקרבו,

ברהורגים בסכנה והוורחת מעיל אשו.

בשלב כלשהו נדחק לפניה עד שגילה

את האמת, כי אותה מאחד

הכפריים. השוטרים פקדו עליו

לההלוות אליויהם, עם געלחו העמוסה

שחורה – אל בית-המעצר.

מושאה היהודית האומלל כי כלתת אליו

הרעעה – ניסה להפעיל את השיטה

הישנה, שעיל-פדרוב הוכחה את

עצמזה. הוא הניס את ידו לכיסו,

וחזיא משם חבלית שטרות והושיטים

לעבר השוטרים.

זיך של חמדנות ניצת בעינויו של אחד

השוטרים, וכבר הושיט יד ליטול

את השוחד. אלום חברו, שהיה ישר

מןנו, או שמא שאנת היהודים

שבלבבו גברת אף על תאות הממן –

סילל את המהלך. והוא החל לצעוק על

היהודי כי הعون הראשון שעבר הרי

הוא אכן ואcaps לעומת ניסינו הנואל

לשחזר איש-חוק. ואמנם, בעוד על

סחר עם גויים היה צפוי ליהודי עונש

כל-יחסית, על שיחוד שוטר צפוי היה

למאסר ממושך.

"אור ואפליה" אמרנו, משות שבאותם

ימים, על-אף החוקים שהגבילו את

היהודים בחיהם ובஸחורים, שימוש

יהודי תلمיד-חכם בתפקיד התובע

הכללי של פולין. להלן, שיש ממשחטו

שור, היה נכו של רבי אלכסנדר-

סנדור שו, בעל התגבורות שור".

מושלת פולין, בראותה להוכיח את

צ'ארותה, נאהga (כפי שנגאו מדיניות

נוספות באירופה) למנות למקצת

התפקידים הבכירים במדינה בני

מיועדים. כך הגענו נCOND של הפסיק

הנדע לתפקידו החשוב והבכיר.

מועד המשפט הגיע. הנתבע, שבמoro-

דייו הפיל את עצמו מן הפה אל

הפחת, לא ציפה ליותר מדי". לבית-

אורות עונג שבת

פינחס מכנייע את כוחות היכישון

המשפט נאפסו ובאו היהודים שריחמו על אהיהם הסוחה, לצד גוים שונים ישראל, שייחלו למפלתו באשר הוא יהודי, וסתם סקרנים.

אך כאשר ממשים היפכים לסייע לאדם, הסיעו בא' ביאו גם נגד כל הסייעים. עם תחילת המשפט הקראי התבע הכללי את גילין האשומות נגד השוחר היהודי, לאחד מכך פנה השופט לשוחר והציג לו סדרת שאלות, שבסוף השאלות אם יש לו לומר דבר-מה להגנתו. האומל מלילא את פיו מיש, בידיו כי כל ייסין שלו להכחיש את מעשי מול עדות של שני השוטרים, יעורג גיחוך ואילך ייחמיר את מצבו. פתחו חלל התבע לזרים – אולי לעצמו – את דברי המשנה במסכת שבת: "מי שהחיש עלי בדין, נותן כיסו לכרבי". בכן התקוו רמות כיסו לחילו בדין, להחווד, כי בעניין אשמת השוחד יכול הוא לטען שלא הייתה לו שום כוונה לשחד את השוטרים, אלא מכיוון שהדבר אירע בערוב שבת, אילצה אותו להלכה למסור את כספו לשוטרים.

השוחר היהודי, שהיה יודע-ספר, מיהר להיאחז בחבל-ההצלה שהושלך לעברו. פגע חזע הצבע ללאו ווואו בקשר את רשות-הזיבור. בקול ווועט במקצת השמעה את טיעונו ולימד את השופט ואת כל קהל הנוכחים באולם פרק בהלכות שבת. סימנים של מבוכה ניכרו על פני השופט, שהזoxic לדברים בהשתאות ובכובד-ראש גס-יחד.

לאחר שקידת הדברים מזקמה, קבע השופט מועד לדין נספ, שאילו יomin את רבבה של וארשא. השופט שאל את הרבה אם הילכה בתורת ישראל הקובעת כי היהודי הנמצא בדרך השבת עומדת להיכנס – אסור לו לטלטל את ארנקו והוא רשאי למסרו לגו שיטטללו בעבורו. הרוב איש את הדברים תוך המשמעות המשנה כולה והסבירה במתוך שפטים. דברי הרוב שכנו את השופט והוא הבהיר לפניו את היהודים מאשמת הצעת שוד לשוטרים. מכיוון

ששוכנע בניקיון-כפיו של היהודי בעון החמור, החליט להקל עמו גם בעברה על חוקי והמסחר. "השתכנעתי שהחשור הוא אדם ישר ושומר חוק", סיכם השופט ושילוח את היהודים לדרכו.

לסייעו זה – שאירע לפני יותר ממאתיים וחמשים שנים ובר מדור אחד – נגעו המספרים להוסף העשרה: "צא ולמד כמה חשובה ומועילה הוא דרישת המתורה, שכן אילולאידע החשור את דברי המשנה, לא היה קולט את הרמז ששירט לעברו התבע ולא היה ניצל".

כוחות היכישון

'פינחס בן אלעזר בקנאו את קנאתי' צריך להבין מדבריו מס' משה ורבי ע"ה את הrigat זמרי וכובי לפינחס, ולא קנא קנאת ה' כמו נגד החוטאים בעגל', וראה לומר על פי מה שכתב בספר 'זכרון זאות' הרה"ק החוצה מלובלין זע"א, שעיקר כוונת פnochס היה להרוג את זובי ולא את זמרי, ומה שנהרג זמרי זה היה ממילא כי היה לזרמי לפרש, ומכיון שלא פרש הרוג פnochס כדין הבעול ארמית קנאין פוגען בו. כדייאתא במסכת סנהדרין איתמר אמר רבה בר בר כהנה אמר רב' יוחנן הבא לימלך האם להרוג הבעול ארמית אין מוריין לו, ולא עוד אלא שאם פירש זמרי והרגו פnochס היה נרג עלי.

עיטרו את צבי בכשופים

כתב הזוהר בלק ובולם אעטריה בכישופי עיטרו את צבי בהרבה כשופים כדי שתצדoot את משה רבינו ע"ה, והמעין שם ימוד מודיע על גודל תוקף כוחות היכישון, שהוא בידי בלק נשמות דוד המלך ושלמה המלך וכל מלכי בית דוד ומלא המשיח שיצאו מרים רוח המאוביה. מבאר ה'בן לאשר' שהוא סכנה גדולה למשה להתקרב ולהרוג את צבי, כי רק אחד מהם יוכל להכניע אותם. כדייאתא במסכת סנהדרין מניה וביה אבא ניזיל ביה ונרגא, כלומר משל השעים בעיר אמרים מי יכול להתגבר עליינו ולזכרות אונתנו, רק אחד משלנו שזה הכת של הגוזן שהוא מעץ, רק להתגבר על האויב ורק אחד משליהם יכול להכניעם. ועל כן משה רבינו ע"ה היה בכוונה להרוג את צבי שgam אשתו היה מבדין כבר פירש מאשתו לא היה יתרו כהן מדין, אבל בגל שהוא כבר פירש מאשתו לא היה לו יותר שיקות למדינים, כדייאתא במסכת שבת אמר רב' יוסי תניא ג' ג' דברים עשה מדעתו והסכים הקב"ה עמו, פירש מן האשה Mai Drish נשא קל וחומר בעצמו אמר ומזה פריש של לאו דברה שכינה עמהן אלא שעה אחת וקבע להן ישראל של לאו דברה שכינה עמהן אלא שעה אחת וקבע להן זמן אמרה תורה, שנאמר 'והוינו נוכנים וג' אל תנשו אל אשה' אני שכל שעה ושעה שכינה מדברת עמי ואני קובע לי זמן על אחת כמה וכמה ומגנין דהסכים הקב"ה על זו דכתיב לנו אמר להם שבו לכם לאלהיכם' וכתיב בתורה 'אתה פה עמדו עמד' מה שאינו כן היה קשור למדיינים שהוא יפה נCOND של יתרו כהן מדין ובכשופים להכניעה.

הודעה חשובה ודוחפה

לככל שהוא בעידנו הק' אשר לומדים בו למעלה מ-60 אברכים ב"י כל היום

דרושים לבית המדרש בדחיפות תאורה - מזון ספריות לספרי הקודש

כל המעוניין להנץחה לכל מטרה
לעילוי נשמה, לרפואה, להצלחה
בכל העיניים בגשמיות ודורחות

נא לפנות בבקשת

לרב יגאל לוי 050-6308741